

W ordt België het Italië aan de Noordzee?

2011/23
12 | 04 | 2011

MENSEN

WELVAART

BESCHERMING

Op conferentie deze week heb ik een toekomstversie van België gezien: Rome. Wie de Eeuwige Stad onbevangen inrijdt, stelt vooral vergane glorie vast. Kapotte straten, vuilnis, slechte voetpaden, gebouwen in steigers en een woud van verouderde TV-antennes op de daken: allemaal symptomen van een land dat de middelen niet heeft om zelfs maar zijn hoofdstad deftig te onderhouden.

Marc De Vos
Directeur Itinera Institute

Wat er mis gaat met Italië, is wat er mis gaat met België. Politieke impasses, halfslachtige compromissen, een oversized overheidsapparaat, inefficiëntie en obstructie alom, een acute kloof tussen Noord en Zuid, onderwijs dat massaal diploma's maar weinig inzetbaar talent produceert, een buitensporige staatsschuld: we delen het allemaal – maar gelukkig (vooralsnog) in mindere mate – met de Italianen. Italië is de uitvergrotting van de Belgische malaise. Neem nu de staatsschuld, die zowel in Italië als bij ons al decennialang hardnekkig hoog staat. Bijna een derde van alle uitgaven van onze federale overheid gaat naar schuldaflossing. Jaar na jaar is dat een

enorme aderlating voor het land. Ook bij ons geeft dat onder andere een aftakelende infrastructuur: kijk maar naar de wegen, de scholen of de verlichtingspalen. Wat je uitgeeft aan schulden, kan je niet investeren of gebruiken voor competitiviteit. De staatsschuld is een sluipend gif dat ons in verval duwt.

Italië is dus een spiegel. Het is een mogelijke toekomst die bewaardheid zal worden als we volharden in de boosheid van immobilisme en ontkenning. Het budget is de eerste grote afspraak. Gaan we voor de echte gezondmaking, of alleen voor het hoogstnodige? Het is de keuze tussen verbouwen of opsmukken. Het is de keuze tussen handelen met korte maar

“

Wat je uitgeeft aan schulden, kan je niet investeren of gebruiken voor competitiviteit. De staatsschuld is een sluipend gif dat ons in verval duwt.

”

echte pijn voor ons, of uitstellen met chronische pijn voor de jongere generaties. Het is dé grote politieke vraag van deze tijd. Als we niet opletten, maken we voor onze kinderen en kleinkinderen het Italië aan de Noordzee, maar dan zonder de zon, de keuken, of de Romeinse wonderen.

Marc De Vos doceert aan de UGent en is directeur van de denktank Itinera (www.itinerainstitute.org).

**Hij schrijft deze column in eigen naam

Verschenen als opiniestuk in De Zondag van 10 april

Voor duurzame economische groei en sociale bescherming.